

Temná, podivuhodná zákoutí

Králův syn a vrchní velitel vojsk se vrací domů, poražen, zaprodán a přesto král nechává vytrubovat velké vítěství.

Téma povídky Vítěz odsouzený k prohře.

Nebe potáhly temné mraky. Od strany polední až po půlnoční jakoby něco z kraje vytáhlo všechnu sílu. Stál jsem na kopci nad Vengardem a pozoroval tiché město. Kolem mne stáli poslední z posledních mužů padlé legie. Krutě orci rozdrtili naše řady. Bratr ztratil bratra, otec syna. Z mohutné armády, kterou mi můj starý otec svěřil, zbyly jen trosky.

Ale to nebylo to nejhorší. Mohutná orčí armáda pochodovala za námi. To byla taky jediná věc, co nás udržela při životě. Slib orčímu vůdci, že mu vydáme město. Jinak by nás nechal pobít do posledního muže, do poslední kapky krve. Dal nám den života, jeden den navíc, posledních pár hodin. A my to přijali. V tom gestu bylo něco nadpozemského, něco co se nám vysmívalo a přesto určovalo běh našich životů.

Už dopředu jsem poslal posly ke svému otci, aby věděl, co se chystá. Přesto nechal troubit na triumf. Po městě nechal rozhlásit, že jsme vyhráli a porazili orky do poslední smradlavé stvůry. Před brány poslal sluhy, kteří nám přinesli nové blyštivé zbroje. Sundali jsme potrhane a zkrvavené zbytky oblečení a vpochodovali za jásotu davů do města.

Na věžích hlásaly fanfáry náš příchod. Lidé nám mávali, zpívali, smáli se, radovali se, objímali nás. Z oken se táhlo rudé sukno a z oken padaly květy rudých růží pro naši slávu. Zvony na věžích se rozezněly na naši počest. A před palácem na vysokém trůnu seděl sám král, můj otec a starý vládce. Jeho oči mě chladně sledovaly, ale nakonec se stejně usmál. Byl to ale zvláštní úsměv. Oba jsme věděli, že smrt nám jde v ústřety. Ti všichni lidé okolo byli vlastně mrtví. Moji duši šířily plameny, ale nemohl jsem s tím nic udělat. Prodal jsem město pro den života navíc. Všechny ty lidi okolo. Jen jeden člověk chyběl. Elizabeta, žena mého srdce. Proč mě nevíkala?

„Synu,“ řekl král, „vrátil ses.“

Před očima jsem měl jediné, oči orčího vůdce Asfairela, ty malé temné ostrovy šílenství. Jakýkoliv odpor byl marný. Proč se ale otec nesnažil evakuovat město? Proč nevyužil toho mála času, co jsme měli, a netroubil na ústup? Mohli jsme opustit Vengard a ustoupit do hor. Král ale z nás udělal vítěze a z orků na hlavu poražené.

„Otče,“ špitl jsem a v tom jediném slovu byla

všechna ta nenávist, kterou jsem jako jedinou pro něj měl. Starý šílený vládce, který přivedl Myrtanu na pokraj zkázy. Přesto to byl můj otec a tak to vždy zůstane. Krev mé krve. Takže i na mě padal stín viny. Ale teď najednou jsem se cítil jako on. Oči Asfairela mě změnily. Byl jsem pravý syn svého prokletého otce.

Ten den jsme hodovali, pili, jedli, oslavovali naše vítězství. Celé město slavilo. Konečně pro lidi válka skončila. Nebo si to aspoň mysleli. Horda orků mezitím uzavřela všechny cesty, které vedly do města. Již nebylo úniku. Věděl jsem, že nikdo z nás se odsud živý nedostane. A přesto mě lidé zdravili, když jsem šel kolem, jako vítěze, jako jejich zachránce.

Teprve před půlnocí jsme já a otec osaměli v jeho velkém sálu.

„Kdy?“ zeptal se král a pohlédl na mě podivně temně.

„Za úsvitu,“ odpověděl jsem.

Král pokývl. „Přijdou a budou mučit, zabíjet, znásilňovat. Peklo na zemi čeká toto město.“

Pohlédl jsem do země.

„Zvolil jsi,“ pokračoval král, „den života pro sebe za životy lidí z města. Zvolil jsi správně. Nejednal bych jinak na tvém místě.“

„Vzali by město i tak,“ hlesl jsem, a znělo to velmi zoufale.

„Samozřejmě, každý máme svůj osud a i chvíli, kdy přijde pro nás smrt. A každý může zvolit, zda jí vykročí v ústřety s hrdým úsměvem nebo se vykoupí za krev nevinných. Ale konec je konec. A pro den navíc bych prodal celé království. Jeden jediný den. Ale i den stojí za to.“

„Já vím, otče.“

„Nyní je na tobě postarat se o svůj lid.“

„Postarat? Jak?!“

„Musí zemřít dřív, než přijdou. Prodals jejich životy a nyní jim je musíš vzít. Nikdo nesmí padnout orkům do rukou živý. Musíš zabít celé město.“

Pohlédl jsem na krále. To byla tvář šíleného démona, ale věděl jsem, že má pravdu.

„Zvítězil jsi, můj synu, sám nad sebou - zaprodal

jsi svou duši. A teď je čas splatit dluh."

"Co mám udělat?" špitl jsem.

Otec vytáhl malou lahvičku ze svého hábitu. "Toto je lektvar dračí smrti," řekl, "stačí nalít do studny. Jeden jediný muž napije-li se, zhyne do rána celé město."

"Proč to nemám vypít tedy rovnou?"

"To by bylo pro tebe příliš snadné. Tvůj osud je nést břímě viny až do konce. Nyní si spolu připijeme mým nejlepším vínem. Nechával jsem si ho právě pro chvíli, jako je tato."

Vysmíval se mi ten prokletý stařec? Ale i tak jsem s ním pozvedl číši. Na rtech mu hrál podivný škleb. Snad jediná věc mě těšila, že tu vinu neponesu zase tak dlouho.

Odbila hodina duchů. Ploužil jsem se temnými chodbami hradu jako prastarý přízrak. Bezduché stvoření unášené neznámo kam. Ani nevím, jak jsem se dostal ke studni. Před očima jsem měl pořád ty orčí oči, které mě probodávaly a slova mého otce. Vytáhl jsem lahvičku, potěžkal jsem ji v ruce a hodil ji dolů. Tak a teď je můj dluh splacen, pomyslel jsem si.

Žádné uvolnění se nekonalo. Zhynout celé město, řekl král. Najednou mi došlo, že jsem zabil všechny lidi, co jsem znal. Skutečně jsem to udělal pro ně? Skutečně jsem je tak zachránil? Něco temného a skrytého ve mně se vzdouvalo. A pak jsem se dostal až před její komnaty. Elizabeta!

Zaklepal jsem na dveře a vstoupil dovnitř. U okna stála jako zjevení Elizabeta, má láska. Hleděla někam daleko k obzoru. Sledoval jsem její ladné tělo skryté v bílém ale skoro průhledném šatu. Paprsky zapadajícího slunce pronikaly částečně přes něj a odhalovaly to, co mělo být skryto.

Něco ale na ni dnes bylo jiné. Otočila se a opřela se o mně svýma nádhernýma očima. Můj pohled sklouzl k místu, kde se draly zpoza šatu špičky jejich ladných ňader. Bylo to zvláštní, ale ani jeden z nás nepromluvil jediné slovo. Vždy jsme spolu hodně hovořili, ale nyní jakoby Elizabeta tušila, že tento den je ten poslední.

Cítil jsem její pohled, kterým mě probodávala. Pak zvedla ruku a nechala šaty sklouznout k podlaze. Najednou přede mnou stála zcela nahá, její bělostné tělo bez jediného chloupku, jako tělo anděla. Viděl jsem její stojící prsa a níže pak břicho a pod ním jemnou linku jejího pohlaví.

Přistoupil jsem k ní a objal ji. Naše rty se spojily a splynuly v jedno. Cítil jsem její jazyk, jak se dotýká mého. Sjel jsem rukou na její prsa a pak níž tam dolů a vnikl do

ní. Splynuli jsme v extázi vášně. Milovali jsme se dlouho do noci.

Když jsem ráno spatřil krev na jejích rtech, došlo mi, co jsem provedl. Poslal jsem celé město do pekel a s ním i Elizabetu! Odsunul jsem její nahé tělo a vstal. Elizabeta byla stále živá, ale podivně hrčivě dýchala. Věděl jsem, že na ni jde dračí smrt. Proč se ale také na mě neukazovaly příznaky?

Oblékl jsem se a vyšel do chodeb. Musel jsem mluvit se svým otcem. To on mi dal tu lahvičku a musel vědět vše okolo. Spěchal jsem do jeho komnat. Cestou jsem míjel podivné stíny lidí, co na zemi umírali v hrozných mukách. Svíjeli se v bolestech, řvali, prosili o pomoc. Z podivných ran jim vytékaly roztodivné kapaliny. Radši jsem se jim obloukem vyhnul.

Konečně jsem dorazil ke králi. Seděl na svém trůnu v přítmí a zdálo se, že dříme. Když jsem vešel, mírně zvedl hlavu.

„Synu, jsi zpět,“ řekl chraplavým hlasem.

Postoupil jsem blíž. Na jeho tváři byly podobné fleky a zvětšující se rány jako na ostatních lidech. Smrt se nevyhla ani jemu.

„Otče, proč já nepocituji žádné příznaky?“ zeptal jsem se, „všichni umírají a já ne!“

„Neměl bys být za to vděčný? Není to dar žít?“

„Dar?“ zhrozil jsem se, „já je zabil! Všechny! A i tebe, otče!“

„Ano, synu, a proto musíš žít, abys nesl dál svoji vinu!“

Podíval jsem se na něj nechápavě. „Ale jak je to možné?“ divil jsem se.

„Dal jsem ti v číši s vínem protijed. Dračí smrt se ti vyhne. Budeš žít.“

„Protijed? Ty máš protijed??? Chci, abys mi ho dal pro Elizabetu!“ vykřikl jsem zoufale.

Král se ale jen zachechtal. „Zabil si i ji a budeš s tím žít! Žádný protijed ji už nezachrání! Co si dračí smrt jednou vezme, to již nepustí.“ Jeho slova byla plná nenávisti a škodolibé zloby. Můj otec byl skutečný šílenec a já jeho nástroj. Cítil jsem se malý a nicotný. Chtěl jsem umřít, ale otec měl se mnou jiné plány.

„Kde máš protijed?“ zařval jsem a vrhl se na něj. Otec neměl sílu mi vzdorovat. Rychle jsem ho prošacoval a našel

nějakou podivnou lahvičku. Snažil ji držet, ale neměl proti mně šanci. Jeho sílu už vzalo stáří a ten zbytek pomalu požírala dračí smrt.

„Toto je ono?“ zařval jsem.

Otec neodpověděl. Měl jsem jen jednu jedinou šanci, tak jsem se rozhodl ji nepromarnit. Nic horšího se stát nemohlo. Musel jsem to dát Elizabetě. Buď ji to zachrání nebo zemře. Vyběhl jsem z komnat a hnál se opět k ní. Když jsem se ale blížil k věži, kde žila, spatřil jsem ji, jak stojí nahoře na hradbách.

Stála tam ve velmi jemných vlajících šatech, které zvolna odkrývaly jinak její zcela nahé tělo. Její vlasy vlály ve větru. Z ran jí pryštěla krev skoro proudem. Z dálky vypadala jako nějaký přízrak. Najednou se na mě podívala takovým velmi zvláštním pohledem. Pak roztáhla ruce. Šaty se jí svezly z ramenou a už byla zcela nahá, jen krev ji pokrývala její nádherné tělo, proudila mezi jejími prsy a dolů po bříšku a mezi stehna. A pak udělala Elizabeta poslední krok a vkročila do prázdna.

Zdálo se mi, jakoby se čas zastavil a ona jako padlý anděl se snášela z nebes, neměla však nikdy dopadnout. Lahvička mi vypadla z ruky a roztříštila se o kameny. A kousek dál nakonec dopadlo i Elizabetino tělo.

Ve mně jakoby se zastavil čas. Kráčel jsem mrtvým hradem. Kolem zůstala jen zkroucená a znetvořená těla v kalužích krve. Došel jsem jak ve snách do králových komnat. Otec ležel na podlaze. Vypadal, že je mrtvý. Jak jsem ale vstoupil, otočil se ke mně.

„Otče,“ zasyčel jsem.

Otec zachroptěl. „Čekal jsem tě, synu,“ s námahou řekl, „dal jsem ti to, co dal mně můj otec a jemu i jeho otec. To, co si předáváme z generace na generaci, a co ty jednou předáš svému synovi. Hanbu a zradu. Teď jsi pravý král!“

A pak otec zemřel a na jeho tváři byla znát obrovská úleva. Jakoby z něj něco spadlo, co na něm leželo skoro celý život. A to něco teď leželo na mě. Cítil jsem se jiný, změněný. Takto se cítí král?

Vyšel jsem ven před hrad. Orkové tu museli být každou chvíli. Sedl jsem si na zem a čekal na smrt. Dostal jsem den a ten musel brzo skončit. Ale žádná armáda nepřišla. Čekal jsem mnoho hodin a nakonec až do západu slunce.

Sevřel jsem tvář ve dlaních. Orkové nepřišli. A nepřišli ani další den a ani ten následující. Zabil jsem všechny lidi pro nic. Moje duše ztemněla žalem. Cítil jsem to těžké břemeno. Jen tam někde na konci, za mnoho let, jsem věděl, že

přijde vykoupení. Ale ne dnes, ani zítra, ani za rok. Musel jsem vyčkat. A tak jsem čekal.